

is, zal ook het vaste salaris van een kloosterbestuur voor de behandeling der monniken en een diaconiesalaris voor de behandeling der armen en een gemeentesalaris voor de behandeling van het politiecorps als inkomen uit fondspraktijk moeten worden aangemerkt. En ik meen, dat de etymologische deductie van prof. MEYERS, die het zwaartepunt van het ziekenfonds zoekt in de omstandigheid, dat er geld (een „fonds”) beschikbaar is voor de behandeling van „zieken”, voor ons geneeskundigen van geen toonaangevende beteekenis mag zijn.

Want in een regeling, die de betrokkenen doorlopend verzekerd doet zijn voor behandeling bij optredende ziekte, terwijl het al of niet plaats hebben dier behandeling of de omvang er van, tenminste binnen zekere grenzen, geen invloed uitoefent op de bezoldiging van den geneeskundige, moet voor ons, naar het mij voorkomt, de kern van het ziekenfondswezen gelegen zijn.

Ik houd een volmaakte definitie van een ziekenfonds voor even onmogelijk, als die van een stoel. Maar misschien kunnen bovenstaande beschouwingen den grondslag vormen voor een discussie met practisch bruikbare uitkomsten.

Delft, November 1914.

J. G. SCHNITZLER.

ZUIGELINGENZORG EN ZUIGELINGEN-CORSETJES.

Mag ik, geachte redactie, en thans voor de laatste maal in deze aangelegenheid, nog eens de gastvrijheid van uwe kolommen inroepen?

Niet om met collega STÄRCKE in debat te treden over de voor- en nadeelen van reform-baby-kleeding, waarvan hij zoo een verwoed voorstander blijkt te zijn; evenmin om hem ervan te overtuigen, dat, indien, volgens zijn eigen getuigenis, moeders van baby-kleeding meer afweten, dan dokters, het *Ned. Tijdschr. voor Geneesk.* niet de meest geschikte plaats is, om daarin critiek over dat onderwerp uit te oefenen; maar om hem er opmerkzaam op te maken, dat hij hier, zonder het algemeen belang te dienen, zich bemoeit met dingen, die hem volstrekt niet aangaan.

In zijn eerste ingezonden stuk (bldz. 1465) vraagt hij: „Heeft dit blaadje werkelijk iets met de Vereeniging voor zuigelingenzorg uitstaande?” Ik heb hem er op gewezen, dat een dergelijke vraag een onverdiende insinuatie is, en hij heeft blijkbaar daarop dezelfde vraag gericht tot de bedoelde vereeniging zelf en van de secretaresse het antwoord gekregen, dat ik inderdaad het volste recht had, het opschrift boven *Ons Kind* te plaatsen, dat er boven staat. In plaats nu verontschuldigen aan te bieden voor deze insinuatie, acht collega STÄRCKE het nuttig uwen lezers mede te deelen, dat bedoelde vereeniging slechts zelden in haar orgaan iets heeft gepubliceerd, en dat zij niet verantwoordelijk is voor wat er in staat. Dat zijn mededeelingen, die vermoedelijk uwen lezers weinig belang zullen inboezemen; of het verband tusschen tijdschrift en vereeniging hecht is, of niet, doet hier niets ter zake; het verband bestaat, en dus ware een verontschuldiging gepast. Bovendien lijkt mij de opmerking, dat de verantwoordelijkheid voor den inhoud niet bij de Vereeniging voor zuigelingenzorg berust, vrij naief. Gewoonlijk berust die bij de redactie van een tijdschrift, en bij niemand anders.

Ik houd mij intusschen aanbevolen voor een artikel van collega STÄRCKE: „Over de luiermant”, dan kunnen mijn lezeressen ook eens zijn meening leeren kennen, en ik beloof hem van te voren, dat ik zijn opvattingen noch zonderling, noch grappig zal noemen, . . . ook al ben ik het in het geheel niet met hem eens.

Amsterdam, 15 November 1914.

Dr. S. STURKOP.